

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 351/2013-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. júna 2013 predbežne prerokoval sťažnosť doc. Ing. P. O., CSc., B., zastúpeného advokátkou JUDr. E. B., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na rovnosť v konaní zaručeného v čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s porušením ustanovení čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 229/11 a 6 Co 230/11 a jeho rozsudkom č. k. 6 Co 229/11-767, 6 Co 230/230 z 11. februára 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť doc. Ing. P. O., CSc., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. marca 2013 doručená sťažnosť doc. Ing. P. O., CSc., B. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného

porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na rovnosť v konaní zaručeného v čl. 47 ods. 3 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s porušením ustanovení čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 3 ústavy postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 229/11 a 6 Co 230/11 a jeho rozsudkom č. k. 6 Co 229/11-767, 6 Co 230/230 z 11. februára 2013.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa návrhom na začatie konania z 2. augusta 2000 (ďalej len „žaloba“) v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 18 C 17/2007 (pôvodne pod sp. zn. 18 C 115/00) domáhal proti S., a. s., B. (ďalej len „žalovaná v 1. rade“), a W., a. s., B. [pôvodne pod obchodným menom U., a. s., pozn. (ďalej len „žalovaná v 2. rade“, spolu len „žalovaní“)], zaplattenia spolu sumy 71 488,38 € s príslušenstvom z titulu peňažných nárokov plynúcich z poisťnej zmluvy č. 1010000367 z 20. marca 1996 (ďalej len „poisťná zmluva“) uzavretej medzi žalovanými pre skupinové životné poistenie sadzby ZA 30-jednorazovo platené poisťné v prospech osôb uvedených v doložke č. 001 na strane 0002 pre prípad dožitia, smrti, s podielom na výnosoch poisťných rezerv na účel ochrany svojich zamestnancov, resp. v ich prospech (ako tretích osôb pozn.), vrátane sťažovateľa.

V danej právnej veci okresný súd viazaný právnym názorom krajského súdu vyjadreným v jeho uznesení č. k. 6 Co 283/08-482 z 19. novembra 2009, ktorým zrušil predchádzajúci rozsudok okresného súdu č. k. 18 C 17/2007-419 z 15. mája 2008 o zamietnutí žaloby a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie, rozhodol naposledy rozsudkom č. k. 18 C 17/2007-653 z 3. marca 2011 v spojení so svojím doplňujúcim rozsudkom č. k. 18 C 17/2007-694 z 9. júna 2011.

Okresný súd označenými rozsudkami okrem iného rozhodol tak, že sťažovateľovi je žalovaná v 1. rade povinná zaplatiť sumu 5 100,54 € s príslušenstvom a žalovaná v 2. rade

sumu 66 387,84 € s príslušenstvom, pričom v prevyšujúcej časti voči žalovaným (t. j. voči žalovanej v 2. rade v časti o zaplatenie sumy 5 100,54 € s príslušenstvom) žalobu zamietol.

Žalované podali proti rozsudku okresného súdu č. k. 18 C 17/2007-653 z 3. marca 2011 v spojení s jeho doplňujúcim rozsudkom č. k. 18 C 17/2007-694 z 9. júna 2001 v časti výrokov, ktorými bolo žalobe vyhovené, riadne a včas odvolanie – riadny opravný prostriedok.

Odvolanie v časti výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti voči žalovanej v 1. rade, ako aj o zamietnutí žaloby v časti o zaplatenie 5 100,54 € s príslušenstvom voči žalovanej v 2. rade podal aj sťažovateľ.

Krajský súd o odvolaniach žalovaných, ako aj odvolaní sťažovateľa rozhodol rozsudkom č. k. 6 Co 229/11-767, 6 Co 230/11 z 11. februára 2013, ktorým okrem iného rozsudok okresného súdu č. k. 18 C 17/2007-653 z 3. marca 2011 v spojení s doplňujúcim rozsudkom č. k. 18 C 17/2007-694 z 9. júna 2001 zmenil tak, že žalobu zamietol.

Právna zástupkyňa sťažovateľa porušenie základného práva na súdnu ochranu vrátane základného práva na rovnosť v konaní zaručených ústavou odôvodňuje okrem iného najmä takto:

«... odvolací súd nerešpektoval princíp zakotvený v § 226 OSP, v rozhodnutí zo dňa 11. 02. 2013 prijal opačný právny záver ako v predchádzajúcom rozhodnutí zo dňa 19. 11. 2009, pričom zmenu právneho záveru žiadnym spôsobom neodôvodnil, uviedol sťažovateľa nielen do stavu právnej neistoty, ale i zásadným spôsobom nabíral dôveru v rozhodovaciu činnosť súdov, nakoľko ani po 13 rokoch nemá sťažovateľ v rukách konečné rozhodnutie vo veci samej...

Poistná zmluva č. 1010000367 bola uzatvorená medzi odporcom v 1. a 2. rade v prospech sťažovateľa a odvolací súd vo svojom poslednom rozhodnutí sp. zn. 6 Co 229/11-7678 zo dňa 11. 02. 2013 konštatoval, že predmetná poistná zmluva je platná a účinná. Súčasne na str. 9 rozsudku konštatoval, že pokiaľ iná (tretia) osoba vyjadrí kvalifikovaný súhlas s poistnou zmluvou, stáva sa jej účastníkom so všetkými právami a povinnosťami z toho vyplývajúcimi. Preto aj dohoda o ukončení poistenia uzavretá medzi

poistníkom a poisťovňou nemôže byť platným právnym úkonom, ak s ňou iná (tretia) osoba nevysloví súhlas, resp. ak nie je priamo účastníčkou takejto dohody. Odvolací súd teda jednoznačne konštatoval, že k dohode o zrušení poisťnej zmluvy nemôže dôjsť bez účasti tretej osoby v prospech, ktorej bola zmluva uzatvorená, a ktorá s poisťnou zmluvou vyslovila súhlas, ak dohoda o ukončení poistenia bola uzavretá až po tom, ako iná (tretia) osoba vyjadrila kvalifikovaný súhlas s poisťnou zmluvou.

Otázku pristúpenia sťažovateľa k poisťnej zmluve odvolací súd už riešil a vyriešil aj v roku 2009, a to v rozsudku sp. zn. 6 Co 283/08-482 zo dňa 19. 11. 2009... a to tak, že jednoznačne konštatoval, že z obsahu listiny spísanej žalobcom 29. 1. 1999 (teda pred uzatvorením Dohody o zrušení poisťných zmlúv) a toho istého dňa doručenej žalovanému 1) označenej ako „Návrh ukončenia pracovného pomeru“ podľa názoru odvolacieho súdu vyplýva, že žalobca prejavil súhlas s predmetnou poisťnou zmluvou č. 1010000367: Pričom odvolací súd... vyslovil záver, že „... je toho názoru, že nie je podklad pre záver, že by súhlas s poisťnou zmluvou musela iná (tretia) osoba adresovať obom účastníkom poisťnej zmluvy.“ ...

V predmetnom prípade nastala paradoxná situácia, a to v tom, že ten istý senát odvolacieho súdu... o viac ako 3 roky rozsudkom sp. zn. 6 Co 229/11-767 zo dňa 11. 02. 2013 prijal v tej istej otázke t. j. či súhlas tretej osoby s poisťnou zmluvou musí alebo nemusí byť adresovaný obom účastníkom poisťnej zmluvy, názor úplne opačný, a to že „Na to, aby súhlas žalovaného s poisťnou zmluvou vyvolal právne účinky, musel byť písomnou formou prejavovaný i voči žalovanej 2) ako druhej účastníčke poisťnej zmluvy.“ ...

Rovnako konštatácia odvolacieho súdu že nie je správny záver súdu prvého stupňa, že žalobca vyjadril s poisťnou zmluvou súhlas už dňa 29. 1. 1999, a že preto žalované neboli oprávnené uzavrieť bez žalobcu dohodou o zrušení poisťnej zmluvy (str. 10 rozsudku sp. zn. sp. zn. 6 Co 229/11-767 zo dňa 11. 02. 2013) je nepochopiteľná nakoľko sám odvolací súd v rozsudku sp. zn. 6 Co 283/08-482 zo dňa 19. 11. 2009 podľa ktorého sa súd prvého stupňa riadil a musel riadiť vyslovil, že Z obsahu listiny spísanej žalobcom 29. 1. 1999 a toho istého dňa doručenej žalovanej 1) označenej ako „Návrh ukončenia pracovného pomeru“ podľa názoru odvolacieho súdu vyplýva, že ňou žalobca prejavil súhlas s predmetnou poisťnou zmluvou č. 1010000367 a nie je podklad pre záver, žeby súhlas s poisťnou zmluvou musela osoba adresovať obom účastníkom poisťnej zmluvy...

Žiadne zo zákonných ustanovení týkajúcich sa zmluvy v prospech tretieho neupravuje povinnosť osoby v prospech, ktorej bola zmluva uzatvorená, aby prejavovala súhlas individuálne voči každému účastníkovi zmluvy, ale zo zákonnej dikcie jasne vyplýva, že sa vyžaduje prejav súhlasu so zmluvou t. j. nie prejav súhlasu adresovaným zmluvným stranám. Sťažovateľ v predmetnom konaní nepochybne vyjadril súhlas s poisťnou zmluvou, ktorá bola v jeho prospech uzatvorená, a to dňa 29. 1. 1999, čím si splnil zákonnú povinnosť v zmysle § 794 ods. 1 a 2 v spojení s § 50 OZ, a preto nie je možné od neho spravodlivo požadovať, aby prejavoval súhlas voči účastníkom zmluvy, nakoľko mu to zákon neukladá...

... Tým že odvolací súd rozhodol v protiklade so svojim právnym názorom vysloveným v rozhodnutí sp. zn. 6 Co 283/08-482 zo dňa 19. 11. 2009, odňal sťažovateľovi možnosť konať pred súdom, nakoľko v tomto smere bol vyslovený právny názor, súd bol ním viazaný a sťažovateľ nemohol a nemal dôvod dokazovať skutočnosti a tvrdenia, ktoré boli záväzným spôsobom vyriešené odvolacím súdom. Tým že odvolací súd nepochopiteľne a bez odôvodnenia zmenil svoj pôvodný právny názor odňal sťažovateľovi aj možnosť konať pred súdom prvého stupňa, nakoľko sťažovateľ v konaní na súde prvého stupňa ako aj odvolacom súde a rovnako aj samotné súdy sa už otázkou kvalifikovaného pristúpenia k poisťnej zmluve nezaoberali a v tomto smere sa už ani nevykonávalo dokazovanie...»

V súvislosti s porušením základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov zaručeného ústavou a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote právna zástupkyňa sťažovateľa okrem iného uviedla:

„... Postup odvolacieho súdu, ktorý rozhodoval v roku 2009 a 2013 nemožno považovať za účelný, nakoľko nenašiel svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí. Odvolací súd len po 3 rokoch zmenil právny názor na posúdenie a výkladu § 50 OZ týkajúceho sa zmluvy v prospech tretej osoby a jej pristúpenia k zmluve, pričom sa od odvolacieho súdu ako súdu, ktorý má dohliadať nad postupom súdu prvého stupňa očakáva, že bude spôsobilý vykonať výklad a aplikovať zákonné ustanovenia, a tým prijať správny a právne relevantný záver hneď pri prvom posúdení, ani po 3 rokoch posúdiť totožnú právnu otázku a skutkový stav úplne iným spôsobom...“

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie takto rozhodol:

„1. Krajský súd Bratislava konaním a rozhodnutím sp. zn. 6 Co 229/11-767, 6 Co 230/11, IČS: 1107218415 zo dňa 11. 02. 2013 porušil

- princíp právneho štátu a princípu legality zakotveného v čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 3 Ústavy SR

- právo na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie zakotvené v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR

- princíp rovnosti účastníkov konania v zmysle čl. 47 ods. 3 Ústavy SR, ako aj

- základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a právo na prejednanie záležitostí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane.

2. Ústavný súd zrušuje rozsudok Krajského súdu Bratislava sp. zn. 6 Co 229/11-767, 6 Co 230/11, IČS: 1107218415 zo dňa 11. 02. 2013 a prikazuje, aby Krajský súd Bratislava vo veci opätovne konal a rozhodol.

3. Doc. Ing. P. O., CSc. priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 100.000,- € ktoré je Krajský súd Bratislava povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Krajský súd Bratislava je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania vo výške 1.832,90 €... k rukám advokátky JUDr. E. B. , a to do 15 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. K namietanému porušeniu základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 47 ods. 3 ústavy

Predmetom sťažnosti je najmä tvrdenie sťažovateľa o porušení základného práva na súdnu ochranu vrátane základného práva na rovnosť v konaní zaručených v ústave postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 229/11 a 6 Co 230/11 a jeho rozsudkom č. k. 6 Co 229/11-767, 6 Co 230/230 z 11. februára 2013, ktorý

a) ak v úplnom protiklade so svojim právnym názorom vyjadreným v (predchádzajúcom) uznesení č. k. 6 Co 283/08-482 z 19. novembra 2009 uzavrel, že právne významný súhlas sťažovateľa (tretej osoby) s poisťnou zmluvou musel byť prejavovaný voči obom žalovaným, resp. aj voči žalovanej v 2. rade,

b) a tak isto v protiklade so svojim predchádzajúcim názorom ustálil, že záver okresného súdu o prejavení právne relevantného súhlasu sťažovateľa s poisťnou zmluvou už 29. januára 1999 a v nadväznosti na to o neoprávnenosti zrušenia poisťnej zmluvy žalovanými bez privolenia sťažovateľa je nesprávny,

ustanovenie § 50 ods. 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení účinnom v rozhodujúcom období interpretoval a aplikoval svojvoľne, dôsledkom čoho vec nesprávne právne posúdil, keď žalobu sťažovateľa zamietol.

Sťažovateľ zároveň namieta, že pokiaľ krajský súd v napadnutom rozsudku otázku právne významného súhlasu sťažovateľa s poisťnou zmluvou uzavretou medzi žalovanými v jeho prospech bez akéhokoľvek zdôvodnenia posúdil úplne protikladne oproti tomu, ako túto posúdil vo svojom predchádzajúcom uznesení č. k. 6 Co 283/08-482 z 19. novembra 2009, porušil zásadu rovnosti účastníkov v konaní a súčasne mu odňal možnosť konať pred súdom.

V zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

V zmysle čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

V zmysle ustanovenia § 50 ods. 1 Občianskeho zákonníka účastníci môžu uzavrieť zmluvu aj v prospech tretej osoby.

V zmysle ustanovenia § 50 ods. 3 Občianskeho zákonníka dokiaľ tretia osoba nedá súhlas, platí zmluva len medzi tými, ktorí ju uzavreli, právo na plnenie má účastník, ktorý plnenie v prospech tretej osoby vyhradí, ak nebolo dohodnuté inak.

Ústavný súd v prvom rade v súlade so svojou judikatúrou predovšetkým podotýka, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

V tejto súvislosti ústavný súd dodáva, že čl. 47 ods. 3 ústavy zabezpečuje rovnosť účastníkov konania v konaní pred všeobecným súdom (sťažovateľa a žalovaných), ktorá je inak súčasťou práva na spravodlivé súdne konanie. K jeho porušeniu môže dôjsť napr. v prípade, ak všeobecný súd v ním vedenom konaní poruší princíp rovnosti zbraní, v rozpore s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku zvýhodní svojím postupom

predchádzajúcim vydaniu rozhodnutia niektorého z účastníkov konania na úkor iného účastníka konania.

Ústavný súd však zdôrazňuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity („ak... nerozhoduje iný súd“), ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, môže ústavný súd poskytnúť ochranu konkrétnemu právu alebo slobode, porušenie ktorých je namietané, iba vtedy, ak sa ich ochrany fyzická osoba alebo právnická osoba nemôže domôcť v žiadnom inom konaní pred súdnymi orgánmi Slovenskej republiky.

Inými slovami, pokiaľ je o ochrane sťažovateľom označeného práva alebo slobody oprávnený konať alebo rozhodovať iný všeobecný súd, ústavný súd jeho sťažnosť už po predbežnom prerokovaní odmietne pre nedostatok svojej právomoci.

Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zisťoval, či ochranu tých práv, porušenie ktorých sťažovateľ namieta, neposkytuje iný všeobecný súd na základe sťažovateľovi dostupných opravných prostriedkov predstavujúcich účinné právne prostriedky nápravy namietaného porušenia jeho práv.

V zmysle ustanovenia § 237 písm. f) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení účinnom v rozhodujúcom období (ďalej len „OSP“) dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu okrem iného, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

V zmysle ustanovenia § 238 ods. 1 OSP dovolanie je prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej.

V tejto súvislosti treba pripomenúť, že ústavný súd považuje dovolanie (mimoriadny opravný prostriedok) za účinný právny prostriedok ochrany základných práv a slobôd v občianskoprávnom konaní (napr. I. ÚS 1/00, II. ÚS 31/00, I. ÚS 209/05), preto ho nemožno nahradiť rozhodnutím ústavného súdu o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

Na základe sťažovateľom podaného dovolania môže dôjsť k naplneniu účelu sledovaného sťažovateľom aj v konaní o sťažnosti, a to predovšetkým k zrušeniu rozsudku krajského súdu č. k. 6 Co 229/11-767, 6 Co 230/230 z 11. februára 2013 v zmysle ustanovenia § 243b ods. 1 OSP (ak zistí vady konania, pre ktoré je potrebné napadnuté rozhodnutie zrušiť) alebo v zmysle ustanovenia § 243b ods. 2 prvej vety OSP (ak v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nebol dostatočne zistený skutkový stav), prípadne k jeho zmene v zmysle ustanovenia § 243b ods. 2 druhej vety OSP (ak nesprávnosť spočíva len v nesprávnom právnom posúdení správne zisteného skutkového stavu).

Podľa zistenia ústavného súdu sťažovateľ proti rozsudku krajského súdu č. k. 6 Co 229/11-767, 6 Co 230/230 z 11. februára 2013 ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu (na poštovú prepravu, pozn.) 15. marca 2013 podal dovolanie zo 4. marca 2013, o ktorom ku dňu rozhodnutia ústavného súdu o tejto sťažnosti koná ešte len okresný súd pod sp. zn. 18 C 17/2007, a teda o dovolaní ešte nebolo Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) rozhodnuté. V okolnostiach daného prípadu sťažovateľ podaním dovolania, ako aj podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vedome vytvoril stav, keď by o jeho veci mali súbežne rozhodovať dva orgány súdneho typu (najvyšší súd ako dovolací súd a ústavný súd), čo nie je v podmienkach právneho štátu rešpektujúceho princíp právnej istoty ústavne aprobovateľné, pretože by tým mohlo dôjsť k vydaniu dvoch rozdielnych rozhodnutí v tej istej veci (m. m. II. ÚS 492/2010, IV. ÚS 363/08, IV. ÚS 228/2010).

Vzhľadom na skutočnosť, že uplatnenie právomoci dovolacieho súdu vo veci sťažovateľa predchádza uplatneniu právomoci ústavného súdu, možno považovať podanie sťažnosti ústavnému súdu v tejto časti ešte pred rozhodnutím dovolacieho súdu o poslednom procesnom prostriedku, ktorý bol sťažovateľom využitý, ako predčasné (m. m. IV. ÚS 228/2010, IV. ÚS 311/2010).

Ak by sa ústavný súd vecne zaoberal sťažnosťou sťažovateľa pred rozhodnutím najvyššieho súdu o podanom dovolaní, mohol by neprípustne zasiahnuť do rozhodovania

všeobecných súdov. V prípade, ak by ústavný súd čakal na rozhodnutie dovolacieho súdu, mohlo by to viesť k neúmernému predĺženiu konania o sťažnosti.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti sa ústavný súd v tomto procesnom štádiu podanou sťažnosťou meritórne nezaoberal, ale ju pri predbežnom prerokovaní podľa zásady ratio temporis odmietol ako neprípustnú (predčasne podanú, napr. IV. ÚS 109/2012) podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. K namietanému porušeniu základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru

Sťažovateľ v ďalšej časti sťažnosti namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 229/11 a 6 Co 230/11.

Zjavne neopodstatneným návrhom je návrh, ktorým sa namieta taký postup orgánu verejnej moci, ktorým nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namieta, ako aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval označené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (napr. II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 288/05, II. ÚS 298/06).

V súlade so svojou judikatúrou (II. ÚS 32/00, I. ÚS 29/02, IV. ÚS 61/03, II. ÚS 298/06, II. ÚS 250/09) ústavný súd poskytuje ochranu základnému právu na konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj právu na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru len vtedy, ak bola sťažnosť na ústavnom

súde uplatnená v čase, keď k namietanému porušeniu označeného práva došlo alebo porušenie v tom čase ešte trvalo.

Ako to aj z obsahu sťažnosti a jeho príloh vyplynulo, postup krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 229/11 a 6 Co 230/11 bol zavŕšený vyhlásením rozsudku č. k. 6 Co 229/11-767, 6 Co 230/230 z 11. februára 2013, ktorý podľa zistenia ústavného súdu nadobudol právoplatnosť 15. februára 2013.

Vzhľadom na to, že sťažovateľ svoju sťažnosť podal (na poštovú prepravu, pozn.) 15. marca 2013, v čase podania sťažnosti objektívne stav prípadného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného ústavou a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného dohovorom už nijako nemohol pretrvávať.

Tento skutkový stav bol so zreteľom na obsah sťažnosti, ako aj s prihliadnutím na zmysel a účel ustanovenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, ako aj ustanovenia práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote základom pre záver ústavného súdu, že sťažnosť sťažovateľa je v tejto časti zjavne neopodstatnená. Z tohto dôvodu ju v tejto časti ústavný súd odmietol už po jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namietal porušenie ním označených základných práv zaručených ústavou a označeného práva zaručeného dohovorom v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 3 ústavy, ktoré nie sú ustanoveniami o základných právach a slobodách, ale sú v nich vyjadrené základné atribúty slovenskej štátnosti a tiež aj všeobecná ústavnoprávna zásada, podľa ktorej každý môže konať, čo nie je zákonom zakázané, a nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá, ktorej prípadné porušenie vo vzťahu k sťažovateľovi by nevyhnutne „našlo“ svoj výraz v súčasnom porušení toho-ktorého konkrétneho základného práva alebo slobody zaručeného v druhej hlave ústavy.

Keďže ústavný súd sťažovateľom namietané porušenie ním označeného konkrétneho základného, ako ani iného práva nezistil, touto časťou sťažnosti sa už nezaoberal.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o zrušení napadnutého rozsudku krajského súdu, ako aj rozhodnutie o priznaní finančného zadosťučinenia a trov konania je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd o tej časti sťažnosti, ktorou sa sťažovateľ domáhal ich priznania, tiež nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. júna 2013